

PAVEL ONDRÁK Z VYSOČINY NA KOLECH EVROPOU

pointa

Z VYSOČINY NA KOLECH EVROPOU

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Pavel Ondrák
Z Vysočiny na kolech Evropou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PAVEL ONDRÁK

Z VYSOČINY NA KOLECH EVROPOU

● ■ pointa

Copyright © Pavel Ondrák, 2024

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-542-8

ISBN e-knihy 978-80-7691-670-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Předmluva

Jsme parta obyčejných kluků, i když už trochu v letech. Ani postavy některých z nás nejsou zrovna ideálně sportovní. Ale sport máme rádi a nejvíce právě cyklistiku. Samozřejmě že bez tréninku už se to neobejde. Jsme sice amatéři, ale nechybí nám nadšení ani snaha překonat vlastní pohodlnost. Velkou motivací je pro nás touha poznávat něco nového. Naše bláznivé cyklovýlety po Evropě vznikly vlastně náhodou, až se nakonec staly nepsanou tradicí. „Palivem“ nám bylo ovoce, energetické tyčinky, sušenky a v neposlední řadě voda ve všech jejích podobách: obyčejná, minerální, dále také iontové nápoje běžné nebo i převařené (pivo).

Všechny naše bláznivé výlety jsme samozřejmě absolvovali bez pomoci motorků i bez jakýchkoliv doprovodných vozidel.

Tuto knihu bych chtěl věnovat památce na naše kamarády, kteří už se na nás dívají z cyklistického nebe – na tragicky zesnulého Vládu a Vildu, který podlehl zákeřné nemoci. Při psaní jsem si často vzpomněl i na svého zesnulého otce, který mi před každým výletem říkal: „Ty asi nejsi normální, vydat se takovou dálku na kole!“

Jak to vlastně vzniklo?

Já (Pavel alias Bob), Jirka (Whisky) a Jarda (Hapš) jsme velkými příznivci sportu. Na amatérské úrovni hrajeme fotbal, florbal, tenis i stolní tenis, a hlavně jezdíme na kole. První „velkou“ sportovní výpravou pro nás byla návštěva stadionu v německém Kolíně nad Rýnem v roce 2010 na Mistrovství světa ve fotbale. Bylo docela těžké zajistit vstupenky, ale udělali jsme pro to maximum a nakonec se to povedlo, lístky jsme měli v kapse. Auty jsme se přesunuli do německého Koblenzu, kde Jirka v té době právě pracoval a odkud to do Kolína nad Rýnem bylo po dálnici asi 115 km. Zázemí jsme získali v Jirkově prostorném nájemním bytě. Jarda měl starost, abychom nezapomněli na „pitný režim“ (rozuměj plechovkové pivo), očekávané vítězství se samozřejmě musí něčím zapít. Spolu s Pavlem jsme za tím účelem navštívili místní supermarket a podle pravidla cena/výkon jsme vybrali 3 x 6 plechovek piva značky Noname, ovšem s obsahem alkoholu 6,2 % za cenu v přepočtu necelých 9 korun. Nekup to, když je to tak levné...

Pak jsme se již vydali s řidičem Jirkou na zápas. Dlužno dodat, že naši partu obohatil Mirek zvaný Voči, který fotbalu vůbec, ale vůbec nerozumí. A proto také není divu, že ho pořadatelé nepustili na stadion s kapesním nožikem. Odložil si jej tedy u stromu, kde se běžně před vstupem na stadion čůralo. Nějaký fanoušek nožík po zápase asi potřeboval více, jelikož Mirek ho v úkrytu již nenašel. Na stadionu již všichni netrpělivě vyhlíželi hráče, Mirovy starosti byly poněkud jiného rázu. „Podívej, co dělá tamten, tamten a onen...“ Když začal ukazovat i na protilehlou stranu stadionu, poprosili jsme jej, aby už konečně zmlkl. Pivo v kelímku stálo 4 eura, za vrácený kelímeček jste dostali 1 euro nazpět. Mirek a Jardovi malí synové si po zápase díky vrácení kelímků přišli na celkem slušný přivýdělek. Oproti našemu očekávání to na stadionu dopadlo vše trochu jinak. Naši hráči v zápase proti rychlonohým ghanským fotbalistům nedostali šanci, takže jsme byli svědky milosrdného debaklu 2:0.

Po neradostném návratu do Koblenzu jsme se rozhodli, že konečně ochutnáme plechovková piva ze supermarketové akce. Co si budeme povídat, ceně odpovídala i chuť. A protože po prohře zavládla docela

smutná nálada, završil Jirka dopíjení nepitelných plechovkáčů hláškou: „Nu což, budeme si muset dopít ty kalíšky hořkosti až do dna.“ Což se nám s velkým přemáháním povedlo někdy po půlnoci. I přes tyto peripetie nám atmosféra mezinárodního zápasu na obrovském stadionu natolik učarovala, že jsme se rozhodli v budoucnu podobný výlet zopakovat.

Plánujeme první cyklovýlet

V roce 2011 jsme se dozvěděli, že u našich severních sousedů v Polsku se bude konat mistrovství Evropy ve fotbale, na němž se měly poprvé v historii pořadatelsky spolupodílet dvě země – Polsko a Ukrajina. Koncem roku při jedné „tiskové konferenci“ po halovém fotbálku jsem pronesl: „To by byla paráda tam dojet na kole, co vy na to?“ Všichni se na mě dívali jako na blázna a povídali cosi o docentu Chocholouškovvi z filmu „Jáchyme, hoď ho do stroje!“. Přesto časem nejen moje oči zaplály touhou být na místě konání. Proto jsme opět absolvovali peripetie s objednávkovým systémem, ale nakonec se to povedlo: každý z nás zakoupil lístky, a to na úterý 12. června a sobotu 16. června 2012. Oba zápasy měli být ve Vratislavi (Wroclawi), tedy relativně blízko našim hranicím. O kole pak už ale nepadla zmínka, jen já jsem tuto možnost stále nosil ve své hlavě.

Těsně před mistrovstvím, na počátku června, se v Telči opět konala „tisková konference“, tentokrát na téma sladění odjezdu do Vratislavi. Byl objednan celý autobus, jelikož fanoušků z Telče a okolí, kterým se podařilo vstupenky sehnat, bylo značné množství. Při tiskovce Jirka asi po čtvrtém „rozumu“ (pivu) navrhl: „Co kdybychom do Vratislavi jeli v úterý autobusem a v sobotu na kolech?“ Ihned jsem ochotně souhlasil a tentokrát se tomuto bláznivému návrhu překvapivě nebránil ani Jarda.

Dne 12. 6. 2012 jsme jeli autobusem a zhlédli zápas Česko – Řecko, který skončil vítězstvím našich borců v poměru 2:1. Za náš národní tým skórovali hned na začátku utkání Jiráček a Pilař. Na zpáteční cestě jsme v autobusu spřádali plány, jak se na druhý zápas na těch našich kolech dostaneme.

2012

Cyklisté jedou na fotbalový zápas

Telč – Vratislav – Telč

Jelikož vzpomínky na náš první cyklovýlet píšu s velkým časovým odstupem, na mnoho věcí si určitě nevzpomenu. Proto možná bude popis trasy ochuzen o mnoho již zapomenutých zážitků. Moje vzpomínky po více než deseti letech doplnil Jirka, takže o nic podstatného nepřijdete.

Mysleli jsme si, že po několika kratších jízdách na kole v rozsahu do 70 km, které jsme absolvovali na jaře 2012, budou naše tukem obalená těla odolnější proti vyšší zátěži. V předešlých letech jsme absolvovali nejvýše 164 km za jeden den s tím, že jsme pak aspoň celý další den relaxovali. Vlastně jsme nevěděli, do čeho jdeme, když na nás čekalo více etap bez přestávkových dní. No ale všechno je jednou poprvé...

1. den (14. června, čtvrtek)

Telč – Chotěboř (75 km)

„A budete hrát automaty?“

Vyjížděli jsme celí natěšení odpoledne se sbalenou bagáží včetně spacáků a karimatek. Byl jsem domluven se svým bývalým spolužákem Jirkou O., že budeme moci přespat v jeho domě v Chotěboři. Cesta ubíhala dobře, byli jsme ještě plní sil a navečer nebyl nijak silný provoz. Po první občerstvovací stanici v jihlavské restauraci „Na hliništi“ jsme pokračovali dále směrem na Havlíčkův Brod. Zde byla občerstvovačka na vlakovém nádraží či spíše v nedaleké restauraci. Odtud jsme pomalu stoupali až do Chotěboře. Dům spolužáka se nám po telefonní navigaci podařilo celkem rychle najít. Ubytoval nás v prostorném obývacím. Chtěli jsme si dát večeři a doplnit „iontové nápoje“ ve formě piva. To se docela dlouho nedařilo, jelikož Chotěboř v té době nebyla městem hospod, nýbrž heren. V prvním podniku se hned sháníme po pivu, avšak číšník nás zaskočí zvládnutým dotazem: „A budete hrát automaty?“ Když zjistí, že to rozhodně nemáme v plánu, relativně slušně nás vypoklonkuje. Po několika dalších neúspěšných pokusech se nám daří najít zřejmě nejdražší restauraci ve městě. Nakonec v kamarádově obývacím usínáme s plnými bříškami.

2. den (15. června, pátek)

Chotěboř – Police nad Metují (127 km)

Den defektů

Ráno byl spolužák Jirka v práci, máme se mu ozvat, až budeme vyjíždět. Po snídani se s námi přijel rozloučit a my jsme se konečně vydali na další část naší trasy. Cesta přes Železné hory ubíhala hladce, po ránu bylo na kopečky ještě dost sil. Poté jsme sjeli dolů do nížiny kolem Pardubic a Hradce Králové. Zde nás zdržela první technická porucha: Jirkovi praskla špice u zadního kola na straně kazety, bylo tedy nutné zajet do servisu kol a nechat si ji vyměnit. S Jardou jsme na Jirku čekali v nedaleké restauraci. Při snímání kazety se však na jeho kole vylouplo několik dalších nedostatků (přehazovačka, vytažený řetěz, špatná kazeta), takže „výměna jedné špice“ jej stála něco málo přes tisíc korun. Škodolibě jsme se tomu zasmáli. Jirka měl kolo sice opravené, cenou opravy však zvýšil jeho hodnotu bezmála o polovinu.

Jelikož v tu dobu již panovaly vyloženě letní teploty, po několika nezbytných občerstvovacích zastávkách jsme si udělali pořádnou pauzu na pozdní oběd až v Náchodě. Po vydatném jídle a pití se mi zdálo, že mám málo nafouknuté zadní kolo. Stavili jsme na čerpací stanici, kde se mi podařilo kolo plně dofouknout. No, spíše nepodařilo. Nafouknul jsem ho na více než 9 atmosfér, aby mi kolo jelo lépe. Vzápětí nás ohlušila veliká rána – praskla duše. „Ty vole, to sis nemohl vybrat místo na píchnutí aspoň někde poblíž hospody?“ rozčiloval se naoko Jirka. Naštěstí jsem měl náhradní duši, takže s použitím veškerého opravářského umění jsme zanedlouho pokračovali směrem na Hronov. Tam jsme se zastavili v místní restauraci na večeři a několik dalších „rezavých iontových nápojů“. Ptali jsme se místních, kde by se ve vzdálenosti do 20 km dalo přespát pod širákem. Navrhovali jsme Broumov. Od toho nás ale místní rychle odradili: „Co blbnete, tam by vám ukradli kola, i kdybyste na nich spali.“ Tak bylo nakonec rozhodnuto: dojedeme do Police nad Metují a tam snad něco na přespání najdeme. Bylo to sice 9 km do táhlého kopce, ale s celkovým převýšením jen asi 100 m. Bez větších problémů jsme to zvládli a prakticky už potmě jsme si „vylosovali“ přírodní ubytování v přístřešku na fotbalovém hřišti v Polici nad Metují. Spokojeně jsme ulehli do spacáků a za chvíli únavou usnuli.

3. den (16. června, sobota)

Police nad Metují – Vratislav (122 km)

Ono to fakt vydrželo!

V sobotu ráno jsme se probudili zimou, jelikož byla jasná noc a teplota klesla až na 3 °C. Takže rychle sbalit ještě vlhké věci na spaní a hurá na snídani, kterou jsme si chytře zakoupili předešlého dne. Jardovo doporučení vzít s sebou večer ještě ranního „vyprošťováka“ se ukázalo jako velmi prozíravé. Následně již vyrážíme směr Polsko. Zprvu prudce stoupáme, potom sjíždíme z kopce do posledního českého města jménem Meziměstí, opět stoupáme do pohraničních kopců a míjíme jihovýchodní okraj města Valbřich.

Ještě krátce předtím nás ale potká pořádná smůla. Duše na mém kole opět nevydrží naše zběsilé tempo, tentokrát ovšem plášť ozdobi pořádná díra. Na hledání opravny není čas, není jak se tam dostat. Tým opravářů-amatérů tedy opět dává hlavy dohromady a nachází řešení: duši zalepí, Jirka zavelí rozřezat starou duši na kousky, těmi podložit plášť a pokusit se ujet asi 70 km. „Vůbec jsem nevěřil, že by to mohlo vydržet, ale ono to fakt vydrželo,“ poznamenal Jirka později. Po tomto problému přichází zasloužená odměna – asi dvacetikilometrové klesání z 650 m n. m. až do 235 m n. m., do města Świdnica. Zde musíme chtít nechtě najet na silnici 1. třídy č. 35 vedoucí přímo do Vratislavi.

Když nám zbývají přibližně 2 hodiny cesty do Vratislavi, zaskočí nás další technický problém. Tentokrát vypoví službu, komu jinému než mně, ložisko středové osy zadního kola. Jirka to rozebírá, ale když se mu kuličky z rozbité klece ložiska vysypou do dlaní, běduje: „Tak konečná, přátelé. Končíme. Sbohem a šáteček fotbalovému zápasu!“ Nakonec se mu jako zázrakem podaří tam ty kuličky nastrkat zpátky, dokonce to drží pohromadě. Neuvěřitelné. Jedeme dál!

V souvislosti s konáním fotbalového zápasu vládne silný provoz. Silnice je naštěstí široká a i za krajnicí je pro cyklisty dost místa. Cesta vede převážně po rovině, místy i mírně z kopečka. Duše mého zadního kola sice stále lehce uchází, musím ji každých 15 km dohustit, nakonec však vítězoslavně vjíždíme do vysněného cíle dnešní etapy. Vratislav. Je už pozdní odpoledne, ale vzhledem k tomu, že zápas začíná až ve 20:45, máme dost času na shánění ubytování i náhradních dílů na kolo. Musíme si koupit jakýsi „stan na jedno použití“. V podstatě by možná lépe posloužily papírové krabice, kterým se to nápadně

podobalo. Jen cena v přepočtu 600 Kč za osobu je dost neúměrná. Po „ubytování“ míříme i s koly do fanzóny – centra všeho dění. Panuje zde naprosto elektrizující atmosféra. Všichni fanoušci prakticky ze všech koutů Evropy se vůči sobě chovají velmi dobře a vstřícně. Kola jsme museli vzít s sebou kvůli potenciálním nenechavcům. Všichni nás obdivují, když se dozví, odkud jedeme. Hlavně Poláci: „A to jedete od vás na rowerach?“ Z polských fanoušků máme velmi dobrý pocit, i když jejich tým ten den čeká zápas proti našim. Později se vracíme do našeho „kempu“, kola přivazujeme k plotu několika zajištěními a spěcháme zpět na stadión.

„Kotel“, do něhož se vměstnalo více než 41 tisíc fanoušků, je jedním slovem úžasný. Cítíme se tam víc než šťastně, nakonec i díky vítěznému gólu Petra Jiráčka v 74. minutě. Konečné skóre zápasu 1:0 pro Česko totiž posunulo náš tým do vyřazovací fáze mistrovství. Ve čtvrtfinále se naši reprezentanti utkají s Portugalskem, které gólem RONALDA v 79. minutě postoupí do semifinále.

Po bouřlivých oslavách, které se po zápasu s Polskem konaly ve fanzóně, jsme se do našich „krabicových stanů“ dostali až dlouho po půlnoci.

4. den (17. června, neděle)

Vratislav – Dašice (215 km)

Co dokáže euforie

Neděle je dnem návratu. Jirka, jehož kolo se pyšní GPS navigací, má náš osud pevně pod kontrolou: „No, nevím přesně kudy, ale když pojedeme na jih, tak musíme do Česka dojet.“ A tak jedeme cestou necestou. Po asi 55 kilometrech se ocitáme ve městě Dzierżoniów. Zastavujeme na místní čerpací stanici, kde musím s pravdou ven: „Já kolabuju, už nemůžu!“ „Když nemůžeš, tak to máš ještě minimálně polovinu sil,“ odbyde mě Jirka a jede se dál. Doposud se cesta jen mírně vlnila do kopečka. Po dalších asi 10 kilometrech však začalo prudké stoupání a čekalo nás více než 500 výškových metrů. Za polovinou nekonečného kopce hlásím, že už opravdu nemůžu. Jirka mi radí, abych si přeřadil na lehčí převod. Už delší dobu jedu na nejlehčí převod, není kam přeřadit. Chvilíčku si odpočineme, ale musíme dál; nakonec se přehoupneme i přes vrchol nemilosrdného kopce (800 m n. m.). Výškové metry, na kterých jsme potili krev, v mžiku mažeme

prudkým klesáním. Konečně se objeví městečko Nowa Ruda s pohostinstvím. Uvnitř sedí několik nedělních hostů. Jak nás spatří, jeden z nich vykřikne: „Češi!“ Máme trochu obavy, že nás budou lynčovat za naše včerejší vítězství, ale opak je pravdou. Zajímají se, odkud jsme, na mapě jim ukazujeme, kde leží Vysočina. Za chvíli už zpíváme písničku Ivana Mládka „Jožin z bažin“. Jelikož znám celý text, ve veselém opojení je mi hospodský stůl pódiem a zpívám z plných plic. Ovace neberou konce! „Vždyť ty jsi ještě před hodinou kolaboval! No to se teda podívejme...“ kroutí hlavou Jirka. „Vidíš, co dokáže euforie, veselá atmosféra a blízkost českých hranic!“ směju se na celé kolo. I když nám tu je dobře, musíme se s novými přáteli rozloučit.

Těsně před hranicemi jsme pokořili ještě jeden masív a ocitli jsme se v Náchodě. Protože mě v pondělí čekalo hodně práce, od hvězdného týmu jsem se odpojil a jel domů vlakem. Na kolech už pokračovali jen Jirka s Jardou. Ten den ujeli s plnou bagáží 215 km a po 15 hodinách v sedle skončili v Dašicích až před desátou večer, kde narazili na otevřenou hospodu. Kola i s bagáží nechali před hospodou a šli se dovnitř občerstvit. K jídlu tam už nic neměli, a tak snědli asi sedmery tlusté slané tyčinky. Když se jich číšník zeptal, co jsou zač, a oni mu řekli, že jedou na kole z Vratislavi, zajímal se, kde mají kola. „No před hospodou, kde jinde...“ odpověděli udiveně. „Tak to je tam, chlapci, asi už nejspíš nemáte...“ Oba vystřelili před hospodu – kola našťstí byla tam, kde je přivázali. Číšník jim nabídl, že můžou spát na verandě hospody. S radostí jeho šlechetnou nabídku přivítali a pivo teklo proudem...

5. den (18. června, pondělí)

Dašice – Telč (120 km)

My to snad ani nedojedeme

V pět hodin ráno Jirku a Jardu probudilo lomození uklízečky. Někdo večer nechal hrnec na vařiči a nevypnul ho. Dost nadávala, až oba probudila. Začala uklízet, spát se tedy dál nedalo. Tak se oba sbalili a v šest ráno vyrazili dál. Domů již zbývalo zhruba „jenom“ 120 km a věřte, byly to pro ně opravdu krušné kilometry. Ráno měl Jarda svou typickou snídani (lahváč) a Jirka svoji také (jogurt). Cestování bylo opravdu náročné. Foukal prudký protivítr z jihu a vůbec, ale opravdu vůbec to nejelo. I z kopce šlapali, jako kdyby jeli do kopce. Jirka

do dnes vzpomíná, že ho v jednu chvíli napadlo, že to snad nedojede. Pravidelné zastávky a občerstvovačky je z toho nakonec vytáhly. Odskočil jsem si z práce, abych je povzbudil. Zastihl jsem je v Čížově za Jihlavou a nabídl jim, že je odvezu autem. To jim ale jejich hrdość nedovolila. Pokračovali dál na kolech. Jednou z posledních zastávek byl Stonařov. Dále pak Pavlov, kde Jirka z kopce ujel Jardovi a jel z Nevcehle přes Sedlejev. Jarda to vzal po hlavní přes Urbanov. Jirka ho viděl z druhé strany rybníka v Nevcehli, křičel na něj, ale už se nedalo nic dělat... Jarda jel dál. Posledních 10 km tedy jeli každý sólo. Nakonec oba šťastně dorazili domů a potkali se v Telči v restauraci Armagedon (Sokolovna). Bylo to opravdu dojemné. Měli toho oba plné zuby. Jirka vzpomíná, že když se dokodrcal domů, stál pod sprchou asi 20 minut.

První velký cíl byl splněn!

2013

Nic se neděje

V následujícím roce nikdo nenavrhl další výlet, myšlenku cestovat Evropou na kole jsem však stále nosil v hlavě. V tomto roce jsem se sblížil s dalšími fanoušky cykloturistiky – s Jardovým bratrem Lubošem a s jeho kamarády Vládou a Radkem. Po několika kratších společných výjezdech jsme se domluvili, že se v následujícím roce vykoupeme v maďarském „moři“ (Balatonu). Naším limitem zůstala společná týdenní dovolená. Jednohlasně jsme se však shodli na tom, že ubytování si zajistíme s předstihem, abychom se mohli osprchovat a nemuseli s sebou pořád tahat spacák a karimatku. Ačkoliv to nezní příliš „trampsky“, tento koncept jsme praktikovali od roku 2014.

2014

K maďarskému „moři“ a zpět

Telč – Balaton – Telč

Jak již víte, metou letošního roku se stal Balaton. Chtěli jsme se vykoupat v maďarském „moři“, lehce prozkoumat okolí, ochutnat místní dobroty a v případě, že bychom stále oplývali stejným nadšením a měli bychom dostatek chuti i sil, vrátit se domů na kolech.

1. den (22. června, neděle)

Telč – Valtice (132 km)

Kolaři na víně

Ráno vyjíždíme po klidných, ale kopcovitých silnicích směrem na Želetavu. Za ní nás čeká poslední stoupání nad 600 m n. m., následuje dlouhé klesání do Lesonic a poté rovinka až do Jaroměřic nad Rokytnou. Po 40 km si dopřáváme první občerstvovací zastávku v restauraci Corida. Následně proplouváme mírným údolím říčky Rokytné, od Višňové prudce klesáme k jihomoravským nížinám. Kousek za Hrušovany nad Jevišovkou se dostáváme na nově vyasfaltovanou dunajskou cyklotrasu EuroVelo 6 (EV6). Opouštíme ji u Nového Přerova a po 3 km přijíždíme do známého Vinařství Kovacs v Novosedlech. Po dobrém obědě i občerstvení v podobě piva i vína se vracíme zpět na EV6. Projíždíme rovinatou krajinou, z jihu na nás vykukuje malebný Mikulov. Za Sedlcem míváme největší jihomoravský rybník Nesyt. Poté nevíme, jak dál, ale nakonec máme štěstí – místní kluci nám ukazují cestu. Když projedeme kilometry vinic, staneme v cíli první etapy – Valticích. Při posledním mírném sjezdu před sebou spatříme cyklozahrádku „U Pumpičky“. Nejprve se však jdeme ubytovat do areálu středního odborného učiliště. Není to žádný zázrak, ale pro znavené cyklisty je to plně dostačující. Na nic nečekáme a spěcháme na cyklozahrádku, kde doplníme chybějící kalorie. Brzy tu zavírají, navíc nám kručí v žaludcích, proto šup do místního hotelu, kde na nás čeká večeře, malá ochutnávka vína a další piva.

2. den (23. června, pondělí)

Valtice – Velký Meder, Slovensko (172 km)

Cez Slovensko nejazdite

Dnes nás čeká nejdelsí letošní etapa, proto vstáváme dřív a po 7. hodině už nakupujeme potraviny na celý den. Jelikož nás čeká část etapy přes Rakousko, raději s sebou bereme i banány, sušenky a plechovková piva. Po zahřívací rozcvičce s téměř 100metrovým převýšením před hranicemi se před námi otevírá krásný výhled na vinice, jak na moravské, tak i na rakouské straně. Z bývalé vojenské hlásky je muzeum totality, tak si ho letem světem prohlédneme. Ještě že přes hranice už můžeme bez jakýchkoliv problémů! Za první vesnicí Katzelsdorf ještě přejíždíme kopečky, od Zistersdorfu už je cesta rovinatější a tím pádem i mnohem rychlejší. V dálce je vidět vypínající se vrcholy slovenského Záhoří. I když nejvyšší kopce dosahují výšky jen něco přes 700 m n. m., odtud z výšky jen něco přes 100 m n. m. vypadají jako opravdové hory. Jedeme po rušnější silnici, v městečku Dürnkrot si aspoň zvenku prohlížíme velice vkusně opravený zámek. Brzy se dostáváme do Angernu an der March, kde přijíždíme k převozu přes řeku Moravu. Převoz pro cyklisty je za 1 euro. S námi jede i několik aut, většinou s rakouskými SPZ. Vláda prohodí: „Co je to vlastně za potůček?“ Načež se z jednoho „rakouského“ auta vykloní asi čtyřicetiletá paní a povídá mu hezky česky: „Chlapče, tento potůček, to je Morava.“ Překvapený Vláda se už nezmůže na odpověď.

Po sjetí z najížděcí rampy před sebou vidíme dvojitý kříž s uvítáním v Záhorské Vsi – neklamné znamení, že jsme na Slovensku. Však to už bylo potřeba, přes Rakousko jsme dostali dost velkou žízeň. Pivo Corgoň je tedy jasnou volbou. Při hašení žízně se s námi dává do řeči jeden místní štamgast, kterému vyprávíme, odkud a kam jedeme. Dozvídáme se, že u nich jsou teď přísná silniční pravidla i pro cyklisty. Když vidí, že si s chutí dáváme pivo, doporučuje nám: „Cez Slovensko nejazdite, chalani, tuna by ste dostali 20 euro pokutu. Chodte radšej cez Rakúsko.“ To jsme samozřejmě nechtěli, ale úplně jsme se uklidnili, když nasedl na svůj „bicykel“. Bylo evidentní, že ne my, ale on měl pořádně „naváto pod čepicí“. Poté jsme opět nasedli i my na naše stroje a vydali se okolím řeky Moravy směrem na jih. Střídala se místa s novým povrchem, místa s prorůstajícími kořeny stromů do cyklostezky, ale i prašné cesty, které užívala i nákladní auta. Všeobecně

platilo: čím blíže k Děvínu, tím lepší povrch. Zastavujeme u zříceniny hradu Děvín, díky ochotě místních dívek získáváme společné foto. Asi o 200 metrů dále však fotíme hrad i z druhé strany, ale hlavním tahákem je tu soutok Moravy s Dunajem. Morava je proti evropskému veletoku opravdu nyní jen „potůček“. Ale na rozdíl od Dunaje, který je po deštích zakalený, vypadá Morava čistěji. Jedeme dále okolo ramen Dunaje, za nimiž již vykukuje Bratislava. Nejprve vidíme most SNP a za ním věžáky čtvrtě Petržalka. Kocháme se pohodovou cestou po nábřeží a zanedlouho přijíždíme k moderní novostavbě stylizované do tvaru lodi, která jako by visela nad řekou. Samozřejmě zde zastavujeme a pózujeme. Míjíme botely i další zajímavosti kolem promenády v centru města. Za mostem SNP si pořizujeme další společné foto.

Za mostem Apollo již v záhybu Dunaje pozorujeme přístaviště a na střeoevropské poměry rozsáhlý lodní přístav s jeřábovou infrastrukturou. Za mostem, přes nějž vede cyklostezka, se chvíli motáme ve složité spleti dopravních staveb, až konečně najdeme klidnou cyklostezku, jež nás vyvede ven z města směrem na jih.

Na konci Bratislavy cesta vede okolo úzkého ramene Dunaje, na jehož klidné vodě vidíme množství kýčovitých hausbótů. Rychle je míjíme a navštívíme raději něco nám bližšího – bufet u Sama, kde nás točený a dobře vychlazený Zlatý bažant naladí na cestu okolo vodního díla Gabčíkovo. U vesnice Čunovo projíždíme okolo malé vodní elektrárny. Rájem pro vodáky jsou umělé vodní kanály s brankami. Odtud se vodní dílo Gabčíkovo prudce rozšiřuje, takže druhý břeh vidíme opravdu zdálky. Pak už jedeme po rovině okolo vodního díla, jehož konec není zatím vůbec v dohlednu. Střídáme se, takže průměrnou rychlost v tomto úseku máme nad 30 km/hod. Po čase nás však nudná cesta omrzí, a tak Vláda rozhodne, že se v tom vedru vykoupe. Všichni souhlasí, ale vstup do vody je velmi kluzký a proud silný, takže ostatní plavou jen při kraji. Vládu nám málem odnese proud, ale nakonec se v pořádku dopachtí ke břehu. Po chvíli pokračujeme v krasojízdě, v dáli se před námi rýsuje hráz vodního díla, k níž nám ale zbývá ještě asi 20 km. Ve Vojke nad Dunajom zastavujeme na jídlo a „iontové chmelové nápoje“. Po občerstvení hráz dostává jasnější obrysy. Konečně po ní přejíždíme na druhý břeh ke Gabčíkovu. Za hrází je Dunaj směrem do Maďarska o poznání užší. Jedeme kolem řeky dalších skoro 10 km, ve vesnici Sáp odbočujeme doleva a po 4 km

najíždíme na mezinárodní silnici z Maďarska. Tento krátký úsek je vzhledem k provozu docela hororový. Ale po chvíli už jsme ve Velkém Mederu, cíli dnešní etapy. Večer jsme zašli do malé restaurace, kde jsme se dívali na fotbal v televizi. Obsluhovala mladá sympatická servírka, která byla asi jediná, co nám rozuměla. Ostatní návštěvníci lokálu se totiž mezi sebou bavili výhradně maďarsky. Večer s více než 170 km v nohách uléháme ke spokojenému spánku.

3. den (24. června, úterý)

Velký Meder – Balatonalmádi, Maďarsko (143 km)

No to si snad děláte prdel!

Zrána po nákupu snídaně a dalších potravin v místním marketu vyrážíme do Maďarska. Přes Dunaj v širokém okolí bohužel vede jediný most po silnici I. třídy, která je hlavním tahem na Győr. Nezbyvá tedy nic jiného než se vydat hrůznou silnicí, plnou osobních i nákladních aut. Na psychiku cyklisty ažaž. Řidiči jsou k nám naštěstí ohleduplní, obzvláště když vidí zalaminovaný popis trasy na našich kolech. Při nejbližší příležitosti raději odbočujeme na vedlejší silnici vedoucí přes městečko Vámosszabadi. Po 30 km jsme v centru Györu, který má asi 130 tisíc obyvatel. Potřebujeme vyměnit koruny na forinty, a tak zamíříme do většího obchodního centra. S mladými lidmi není problém se domluvit anglicky, se staršími bohužel žádná domluva není možná. Ruce ani nohy na to nestačí. Po úspěšné směně si jdeme koupit drobné občerstvení do supermarketu. Když spatřím na pokladně sumu 2 400 forintů, nekontrolovaně ze mě vyjede: „No to si snad tady někdo dělá prdel!“ Když však po přepočtu dojdou k sumě kolem 200 korun, zase se uklidním.

Přes silnici se lze na druhou stranu dostat podchodem. Proti nám žáci s paní učitelkou, která je pořád okřikovala. Sice jsme vůbec nerozuměli, co jim povídá, ale podle gest bylo vše jasné. Vtom někdo z nás pronese: „Tebe bych tak chtěl mít doma.“

Po této krátké kulturní vložce jsme na druhé straně silnice a opět nás čeká frekventovaná silnice vedoucí ven z města. Na konci naštěstí najedeme na mnohem klidnější silnici 3. třídy. Když vjíždíme do vesnice Táp, máme v nohách skoro 60 km. Jelikož se blíží doba oběda a naše žaludky to již pociťují, podaří se nám najít na pohled sympatickou restauraci s názvem „Avar csárda“. Nevíme sice, co to

znamená, ale značka piva Soproni u vchodu nám dává jistotu, že se jedná o restauraci. Zase mi uchází duše, tak se zastávka hodí. Vevnitř sedí místní štamgast, za barovým pultem nás sledují oči postarší servírky. Evidentně musíme vypadat jako exoti. Zkoušíme postupně angličtinu, ruštinu a němčinu. Nakonec kdesi v rohu uvidíme ošuntělý německý jídelní lístek. Objednáme si tedy jediné jídlo, které je na jídelním lístku uvedeno - „Rrindgulasch“ (hovězí guláš). Točené pivo si poroučíme posuňkovou řečí. Servírka začne něco o galuskách, my na to, že žádné galusky nepotřebujeme, že si kolo opravíme sami. Nedorozumění koresponduje s názvem vesnice Táp, při rozhovoru s ní jednoduše tápeme. Pak řekne slovo knedlík, jediné, co zná z řeči našeho kmene, a my nadšeně souhlasíme. Naznačuje, že si můžeme jít sednout na zahrádku. Za chvíli přinese velkou porci vynikajícího zeleninového salátu. Asi po půl hodině na stole přistanou i objednané guláše, opět velmi chutné a velké porce. Přílohou ale není avizovaný knedlík, ale halušky. Tak jsme se naučili jedno z prvních maďarských slov - galuska patrně bude haluška. Při placení našťěstí přečteme daný obnos z účtenky.

Za Tápem se krajina nečekaně zvedá, a tak poprvé zjišťujeme, že Maďarsko zdaleka není jen země rovin. Bohužel nás silnička zavede zase k hlavní silnici (č. 82) plné kamionů. Původní plán vyhnout se této silnici šílené pro cyklisty se rychle rozpadá. Radek na čerpací stanici sice koupil mapu, ale i díky ní docházíme k poznání, že jinudy to na Veszprém nepůjde. Po několika dalších kilometrech stoupáme prudčeji, v dálce na kopci vykukuje zřícenina hradu: tam přece nepojedeme! Zanedlouho se ocitáme v úrovni hradu, o 400 výškových metrů výše. Ale každý kopec jednou končí! Prudkým klesáním doslova padáme do Veszprému. Do cíle stále zbývá asi 30 km, obloha se nebezpečně zatahuje, navíc chceme stihnout zápas fotbalového MS, který začíná v 18 hodin.

Vzhledem k tomu, že jsme počítali, že na Balatonu seženeme ubytování lehce, jsme situaci docela podcenili. Prvně jsme řešili, abychom viděli fotbal, k tomu pár piv na žízeň a teprve potom jsme začali řešit, kam složit hlavu na noc. Nad Balatonalmádi už se stmívalo, ale nakonec se na nás přece jen štěstí usmálo a podařilo se nám sehnat nocleh u jedné starší paní, která uměla německy. Sice to byl menší penzion, ale nám i našim kolům bohatě stačil. Po ubytování a nezbytné sprše

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Z Vysočiny na kolech Evropou.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.